

Sygn. akt III Ca 1239/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Henryk Brzyżkiewicz

Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

SR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska

Protokolant Agnieszka Wołoch

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Agencji Mienia Wojskowego w W.

przeciwko Gminie G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I C 395/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 zł (sześćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Henryk Brzyżkiewicz SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1239/16

UZASADNIENIE

Powódka Skarb Państwa – Agencja Mienia Wojskowego w W. żądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej Gminy G. kwoty 2 118,78 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że poniosła szkodę na skutek nie wywiązania się przez pozwaną z obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego byłemu najemcy należącego do niej lokalu.

Pozwana Gmina G. wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów procesu.

Podnosiła, że powódka nie wykazała przesłanek odpowiedzialności pozwanej

oraz że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osobę, której przysługuje prawo do lokalu socjalnego. Podniosła także zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 28 04 2016r. oddalił powództwo oraz orzekł o kosztach procesu.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje:

art. 29b ust. 4 ustawy z dnia 22 06 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 18 ustawy z dnia 21 06 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266) i art. 361 § 2 k.c. Następnie dokonał oceny poczynionych ustaleń faktycznych i uznał, iż powódka poniosła szkodę lecz zaoferowany przez nią materiał dowody nie pozwolił na ustalenie jej wysokości. Przedstawione przez powódkę dokumenty stanowią jedynie dokumenty prywatne i stanowią jedynie dowód, że faktycznie takie kwoty zostały przez nią uiszczone. Nie zostały jednak przedłożone żadne dokumenty źródłowe sporządzone przez dostawców mediów, co uniemożliwiało zweryfikowanie wyliczeń.

O kosztach procesu orzekał stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka Skarb Państwa - Agencja Mienia Wojskowego w W.**, która wносиła o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu za obie instancje, bądź jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, przez przyjęcie, że dochodzona szkoda dotyczy opłat za media, pomimo, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, iż pozwem dochodzone były opłaty za używanie lokalu. Ponadto zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulacje:

- art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i ustalenie stanu faktycznego z pominięciem faktów mających znaczenie dla sprawy, w szczególności poprzez przyjęcie przez Sąd, iż powódce nie przysługują od pozwanej odsetki za opóźnienie pomimo otrzymywania przez pozwaną wezwań do zapłaty co w konsekwencji spowodowało błędne naliczenie przez Sąd wysokości odsetek;
- art. 321 § 1 k.p.c. poprzez orzeczenie o przedmiocie, który nie był objęty żądaniem, a zatem poprzez odniesienie się w wyroku do opłat za media, podczas gdy z dowodów dołączonych do pozwu wynikało, że wyliczone odszkodowanie odnosi się do opłat za używanie lokalu.

W uzasadnieniu podkreśliła, iż przedmiotem żądania pozwu były opłaty za używanie lokalu naliczone za okres od dnia 1 07 2015r. do dnia 31 12 2015r. a nie opłaty za media. Wskazała, iż w treści uzasadnienia pozwu jedynie omyłkowo wskazano, że chodzi o opłaty pośrednie, jednak z dołączonych dowodów wynika, iż przedmiotem żądania są opłaty za używanie lokalu.

Pozwana Gmina G. wniosła o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu podnosił między innymi, iż powód jednoznacznie sprecyzował żądanie pozwu domagając się odszkodowania za uiszczone media, co nie może zostać uznane za omyłkę pisarską powoda.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki, a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Ustalenia składające się na podstawę faktyczną orzeczenia mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku źródłach dowodowych, których ocena jest logiczna i mieści w granicach swobodnej oceny dowodów i wbrew zarzutom apelacji przy ich czynieniu Sąd Rejonowy nie naruszył regulacji art. 233 § 1 k.p.c.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r.

nr 12, poz. 496), ponadto wbrew temu co zarzuca apelacja nie naruszono w jej ramach wskazanych w apelacji regulacji prawnych,

Sąd Rejonowy w Gliwicach w wyroku z dnia 2 04 2003r. orzekając o eksmisji S. B. z lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ulicy (...) przyznał mu prawo do lokalu socjalnego do którego dostarczenia została zobowiązana pozwana.

W sprawie bezsporne jest, iż do chwili obecnej pozwana z tego obowiązku się nie wywiązała.

Stosownie do regulacji art. 417 k.c. rodzi to potencjalnie po stronie pozwanej obowiązek naprawienia powódce szkody w przewidzianych w regulacji art. 361 § 2 k.c. w postaciach: straty w jej majątku spowodowanej nie uiszczeniem przez osoby mieszkające w lokalu opłat za dostarczone media oraz utraconych korzyści, które mogłaby powódka osiągnąć wynajmując lokal.

Z twierdzeń pozwu wynika, iż kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi szkodę odpowiadającą wysokości opłat za media w okresie od 1 07 2015r. do 31 12 2015r., co stosownie do regulacji art. 321 § 1 k.c. wyznaczało kognicję Sądu pierwszej instancji oraz wyznacza kognicję Sądu drugiej instancji przy rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Rejonowy trafnie ocenił, iż stosownie do art. 6 k.c. powódka jako strona inicjująca postępowanie sądowe, występująca z żądaniem opartym na twierdzeniach zawartych w pozwie zobligowana była do udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, czego nie uczyniła.

Zatem powódka oprócz wykazania, że w spornym okresie lokal był zajmowany przez osobę, której przysługuje prawo do lokalu socjalnego oraz faktu iż osoba ta nie regulowała należności związanych z korzystaniem z lokalu powódki bez tytułu prawnego, powinna także wykazać, że poniosła szkodę i jej wysokości.

Na podstawie dokumentów przedłożonych przez powódkę nie sposób ustalić sposoby naliczania oraz rozliczania opłat za używanie lokalu mieszkalnego i opłat pośrednich (w materiale sprawy brak jest informacji pozwalających w sposób wiarygodny ustalić ile jednostek pomiarowych poszczególnych mediów dostarczono w spornym okresie do przedmiotowego lokalu i jak była ich cena jednostkowa; w celu ich wykazania należało zaoferować Sądowi dowody z dokumentów z przeprowadzonych odczytów liczników, ceny zakupu mediów, powierzchni lokalu, szczegółowych wycień itp.)

Z tej przyczyny w materiale sprawy brak jest wiarygodnych informacji pozwalających poczynić w tym zakresie stosowne ustalenia i dlatego powództwo jako niewykazane już tylko z tego powodu należało oddalić.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego apelację powódki jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804) biorąc

pod uwagę, iż powód uległ w całości w postępowaniu odwoławczym i powinien zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSR (del.) Maryla Majewska-Lewandowska SSO Henryk Brzykiewicz SSO Leszek Dąbek